

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. C.06.0100.F

PROCUREUR-GENERAAL BIJ HET HOF VAN BEROEP TE LUIK,

tegen

O.-G.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest, op 19 december 2005 gewezen door het Hof van Beroep te Luik.

Afdelingsvoorzitter Claude Parmentier heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal met opdracht Philippe de Koster heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDELEN

De eiser voert in zijn memorie drie middelen aan.

(...)

Derde middel

Geschonden wettelijke bepaling

- *artikel 151 van de Grondwet.*

Grievan

Het openbaar ministerie is in de uitoefening van individuele onderzoeken en vervolgingen volstrekt onafhankelijk van de hoven en de rechtbanken waaraan het verbonden is, onverminderd het recht van de bevoegde minister om vervolgingen te bevelen en dwingende richtlijnen inzake strafbeleid, met inbegrip van opsporing en vervolging, uit te vaardigen.

De wet voorziet niet in een sanctie voor het laattijdige melden van de ontvangst en de rechtspraak bevestigt dat de termijn ingaat bij de ontvangstmelding en niet bij de ontvangst zelf van het dossier, aangezien de beide feiten onderscheiden kunnen zijn.

“Si l'intention du législateur, en adoptant la loi du 1er mars 2000, a été d'accélérer le cours des procédures, l'on ne peut raisonnablement supposer qu'il ait pour autant eu l'intention de permettre à des personnes qui ne satisferaient pas aux conditions requises d'obtenir la nationalité belge à la simple faveur de circonstances exceptionnelles résultant d'un afflux massif de demandes, joint à un manque de moyens, mettant le ministère public dans l'impossibilité d'accomplir avec la célérité souhaitée la mission qui lui a été confiée dans l'intérêt public.

S'il n'est pas contestable qu' un accusé de réception doit être émis sans délai, la célérité requise peut être entravée par des moyens logistiques mis à la disposition des parquets et que le 'sans' délai peut prendre plusieurs semaines, voire des mois” (“De l'évaluation de la loi du 1er mars et de quelques modifications en matière de nationalité”, Rev. dr. étr., 2002, nr. 120; zie ook Chronique de jurisprudence in Rev. dr. étr., 2003, nr. 124, p. 349).

Toen het hof van beroep de wetsterm “onverwijld” uitlegde door te trachten een termijn van acht dagen vast te leggen (waarvan de begindag onzeker is) en daarbij van oordeel was dat het parket slechts aan de wetsvereisten voldoet als het binnen acht dagen een ontvangstmelding stuurt, voegde het aan de wet een vereiste toe waarin de wetgever niet had voorzien.

Door vervolgens, en op algemene wijze te beslissen, dat een werkwijze van het openbaar ministerie een misbruik van recht uitmaakt en daarbij te preciseren “dat de procureur des Konings, indien hij wegens wettelijke vereisten in de materiële onmogelijkheid verkeert om binnen de termijn van een maand alle inlichtingen te verzamelen die hem in staat moeten stellen een gezaghebbend advies uit te brengen, om die reden eventueel een negatief advies aan de ambtenaar van de burgerlijke stand moet sturen. Indien beroep wordt ingesteld zal de procedure worden voortgezet ofwel voor de kamer van volksvertegenwoordigers ofwel voor de rechtbanken van de rechterlijke orde” wil het hof

[van beroep] het openbaar ministerie een injunctie geven waardoor het zijn onafhankelijkheid en zijn bevoegdheden aantast.

Door te preciseren dat het feit dat het parket die ontvangstmelding moet sturen “slechts een uiterst eenvoudige administratieve handeling is die kan worden uitgevoerd door om het even welke ondergeschikte beambte die kan lezen en schrijven, en waarvoor geen enkele controle of enige informatieplicht vereist is”, miskent het hof [van beroep], zonder het voorgelegde geval te onderzoeken, op ernstige wijze de functies van het openbaar ministerie, tracht het zich ermee te bemoeien, beoordeelt het de wijze waarop het zijn functies uitoefent, bekritiseert het de wijze waarop het zijn bevoegdheden uitoefent en stuurt het verwijten, ja zelfs onrechtstreeks, injuncties.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Derde middel:

In zoverre het middel het arrest verwijt aan de wet een vereiste toe te voegen waarin de wetgever niet heeft voorzien, is het niet-ontvankelijk, daar het niet vermeldt welke wetsbepaling geschonden is.

Artikel 12bis, § 2, van de wet van 28 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en houdende invoering van het wetboek van de Belgische nationaliteit bepaalt, in zijn eerste lid, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand die een nationaliteitsverklaring ontvangt, deze onmiddellijk voor advies verzendt aan de procureur des Konings die hiervan onverwijld ontvangstmelding geeft en, in zijn derde lid, dat de procureur des Konings, onder de voorwaarden die het bepaalt, binnen één maand te rekenen van de ontvangstmelding, een negatief advies kan uitbrengen inzake de verkrijging van de Belgische nationaliteit.

Met verwijzing naar een arrest alvorens recht te doen van 24 oktober 2005 stelt het bestreden arrest vast dat “[de verweerder] op 17 mei 2004 een nationaliteitsverklaring heeft afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand”, dat “die verklaring nog die dag werd overgezonden aan de procureur des Konings te Luik” en dat deze ervan ontvangstmelding geeft terwijl hij

tegelijkertijd de ambtenaar van de burgerlijke stand kennis geeft van een negatief advies over de verkrijging van de Belgische nationaliteit door de verweerder.

Het oordeelt dat het parket van de procureur des Konings, doordat het opzettelijk nagelaten heeft onverwijld voornoemde ontvangstmelding te bezorgen aan de ambtenaar van de burgerlijke stand “teneinde de termijn van één maand niet te doen ingaan, welke termijn een vooraf vastgestelde termijn is die door de wetgever is gewenst met het oog op snelheid”, “machtsafwendings of machtsmisbruik” heeft begaan.

De rechter is bevoegd om de wettigheid en de regelmatigheid van de handelingen van het openbaar ministerie alsook de gegrondheid van zijn aanspraken te beoordelen in een proces waar het partij is.

Zodoende moet hij zich niet met de functies van het openbaar ministerie en miskent hij evenmin het beginsel van de onafhankelijkheid van het openbaar ministerie dat is neergelegd in artikel 151 van de Grondwet.

In zoverre kan het middel niet worden aangenomen.

Voor het overige geeft het middel, in zoverre het opkomt tegen de overweging van het arrest over de onderstelling dat het parket van de procureur des Konings in de materiële onmogelijkheid verkeert om binnen de termijn van een maand alle inlichtingen te verzamelen die hem in staat moeten stellen een gezaghebbend advies uit te brengen, kritiek op een ten overvloede gegeven reden.

In dat opzicht heeft het middel geen belang en is het bijgevolg niet ontvankelijk.

(...)

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep;

Veroordeelt de eiser in de kosten.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, eerste kamer, te Brussel, door afdelingsvoorzitter Claude Parmentier, afdelingsvoorzitter Christian Storck, de raadsheren Didier Batsel , Daniel Plas en Philippe Gosseries, en in openbare

terechtzing van drie mei tweeduizend en zeven uitgesproken door afdelingsvoorzitter Claude Parmentier, in aanwezigheid van advocaat-generaal Philippe de Koster, met bijstand van griffier Marie-Jeanne Massart.

Vertaling opgemaakt onder toezicht van afdelingsvoorzitter Edward Forrier en overgeschreven met assistentie van griffier Frank Adriaensen.

De griffier,

De afdelingsvoorzitter,